

יט לא) "אל תפנו אל האובות ואל הידעונים". וכתת — מדכתיב (שם כ ו) "והנפש אשר תפנה אל האובות ואל הידעונים והכרתיו אותו".

ושגגה דבעל אוב — שנתכוין לעשות סוג כישוף אחר, שאין עליו חיוב כרת.

כ) ומחלל שבת.

הלאו — דכתיב (שמות כ י) "לא תעשה כל מלאכה". וכתת — דכתיב (שם לא יד) "כי כל העושה בה מלאכה, ונכרתה".

ושגגתה — שסבר שהיום חול.

[כל המנוים מהמגדף עד מחלל שבת בסקילה, כשעשאם במזיד והתראה. ומכאן עד סוף המשנה כולם בכרת בלבד, ובהתראה לוקים].

כא) וטמא שאכל קודש [בשר קרבן או שיירי מנחה]. הלאו של טמא האוכל קודש — מדכתיב (ויקרא כב ד) "בקדשים לא יאכל עד אשר יטהר". וכתת — מדכתיב (שם ג) "אמור אליהם לדורותיכם כל איש אשר יקרב וטומאתו עליו, ונכרתה".

ושגגתו — שסבר שזהו בשר חולין.

כב) והבא אל המקדש כשהוא טמא. הלאו — מדכתיב (ויקרא יב ד) "ואל המקדש לא תבא עד מלאת ימי טהרה". וכן כתוב (במדבר ה ג) "ולא יטמאו את מחניהם". וכתת — מדכתיב (במדבר יט כ) "ואיש אשר יטמא ולא יתחטא ונכרתה הנפש ההיא מתוך הקהל, כי את משכן ה' טמא".

ושגגתו — שסבר שזהו בית אחר.

כג) והאוכל חלב של בהמה. הלאו של האוכל חלב או דם — מדכתיב (ויקרא ג יז): "כל חלב וכל דם לא תאכלו". וכתת על אכילת חלב מדכתיב (שם ז כה) "כי כל אוכל חלב ונכרתה".

ושגגתו — שסבר שזה שומן.

כד) והאוכל דם של בהמה. גם הוא בלאו הנזכר. ובכרת מדכתיב (ויקרא יז יד) "כי נפש כל בשר — דמו בנפשו הוא, כל אוכליו יכרת".

והשגגה — שסבר שזהו טחול, או דם חגבים או דם דגים.

כה) והאוכל נותר [בשר של קרבן שנשאר לאחר זמן אכילתו].

הלאו מדכתיב (שמות כט לד) "ושרפת את הנותר באש, לא יאכל". כרת מדכתיב (ויקרא יט ח) "ואוכליו עונו ישא. כי את קודש ה' חילל, ונכרתה".

ובשגגה — שסבר שזה קרבן כשר. וכן בפיוגול.

כו) והאוכל פיוגול [בשר של קרבן שחישב באחת מעבודותיו שעובד את העבודה הזו על מנת לזרוק את דמו או להקטיר מחלבו למחר, או על מנת לאכול מבשרו לאחר זמן אכילתו].

הלאו, מדכתיב (שמות כט לד) "ואם יותר מבשר המלואים לא יאכל כי קודש הם" [כצ"ל. וצ"ע שלא הגיהו ברש"י]. ודרשינן (פסחים כד.): כל שבקודש פסול — ליתן לא תעשה על אכילתו. וכתת מדכתיב (ויקרא